

Miraklet i Paraguay

Higinio var på fortvilelsens rand og ville slutte som pastor. Seks år senere leder han en megakirke.

TEKST: WILLIAM FUGLSET william@k-s.no FOTO: INGVALD SKRETTING

Det er seks år siden Higinio Molisnez var i ferd med å gi opp. Det er seks år siden den paraguayanskepastorensattibyenChore, omtrent 25 mil nord for hovedstaden Asunción, og ba til Gud om at han måtte sende en vekkelse til menigheten.

Hvis ikke ga han opp. Hvis ikke ville han slutte.

Det er seks år siden, men det føles som et helt liv.

RIS, RIS, RIS. Higinio overtok pastoransvaret i den lille pinsemenigheten i 2005. Da var det seks medlemmer i Chore-menigheten, og flere pastorer hadde prøvd seg før ham. Ingen hadde lyktes med å lede kirken til vekst. De færreste hadde holdt ut over lengre tid.

Det meste manglet, alt fra sanitærforhold til kirkebenker. Tilstanden var elendig. Ikke bare i menigheten, men hjemme også.

Dråpen som fikk begeret til å renne over, som fikk Higinio til å be den fortvilte bønningen til Gud i 2011, var da datteren kom til ham og sa at hun ikke orket å spise ris mer. Det var det eneste de hadde spist i månedsvis. Ris, ris og atter ris. De hadde ikke råd til annet. De hadde ikke penger til annen mat. De hadde ikke penger til klær.

Nok fikk være nok. Så kom innbydelsen.

UTPEKT FRA SCENEN. Higinio ble invitert til å bli med på en predikantkonferanse i Colombia, helt nord på det søramerikanske konti-

netet. Han hadde ikke klær, men han fikk lånt noe å ha på seg. Pastoren kom til Colombia med lånte sko og en for stor jakke. Blant 7.500 andre pastorkolleger følte han seg ikke særlig høy i hatten da han ankom konferansen.

Det var pastor Eduardo Cañas i vertskapsmenigheten som prekte den ene kvelden. Higinio fulgte ikke med på prekenen engang, han var for opptatt av sin egen, elendige situasjon. Visste ikke helt hva han gjorde her. Han var jo på nippet til å gi opp.

«Det er helt fantastisk for oss, som gamle misjonærer, å få lov til å være med på dette.»

INGVALD SKRETTING

«I kveld skal jeg ikke be for noen av dere. Det blir ikke anledning for forbønn i kveld,» sa plutselig pastor Eduardo, mannen bak prekestolen, idet han avsluttet prekenen sin. De fleste av de 7.500 i salen kikket sjokkert på ham. Ikke forbønn? Hva var dette for noe?

«Jeg skal kun be for den mannen der.»

Han pekte på Higinio, men

Higinio fulgte ikke med. Han fikk ikke med seg at han ble kalt fram på scenen, blant tusenvis av andre kolleger, men etter hvert ble han hentet av møtevertene. Pastor Eduardo la hendene på ham, og det var som om et kraftig ildstøt gikk gjennom ham. Higinio føk bortover scenen, mistet all kontroll. Det tok lang tid før han fikk den tilbake.

58 UTPOSTER. Da han kom til seg selv, etter en god stund, var han gjennomvåt av svette og tårer. Men han hadde fått noe annet på innsiden. Da han var tilbake i Paraguay, bar han med seg en brann og en visjon.

Fem år senere, ved utgangen av 2016, hadde menigheten vokst til 700 medlemmer. I skrivende stund nærmer tallet seg firesifret.

Ved siden av Higinio og kona Gladys, har menigheten nå sju-åtte andre par som har pastoransvar på ulike områder. I tillegg er det 52 andre underledere som har tatt ansvar for de 58 utpostene menighetene har startet.

IKKE KONTROLL PÅ VEKSTEN. Det er Ingvald og Gunvor Skretting som forteller om det paraguayanske miraklet til Korsets Seier. De reiste som misjonærer til Paraguay i 1972, men kom til menigheten i Chore første gang i 2011. Da skulle Ingvald tolke for en Pym-medarbeider som var på tur i området, men ble spurt av Higinio om å bli med i arbeidet.

Nå tilbringer ekteparet halve året i Chore, mens de er aktive i Klippen, Sandnes den delen av året de

